

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 2688

гр. София , 05.08.2021 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 122-РИ СЪСТАВ в закрито заседание на
пети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. КУРТОВ**

като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. КУРТОВ** Наказателно дело
частен характер № 20211110211019 по описа за 2021 година

като се запознах с материалите по нчхд № 11019/2021 г. по описа на СРС, и с обща
„Молба/тъжба“, изходяща от лицата М. ЦВ. М. ЕГН ***** и КР. Г. СТ. с ЕГН
***** срещу М. КР. СТ. (майка на К.С.), намирам, че не са налице предпоставките за
даване ход на частна тъжба и разглеждане на делото в открито съдебно заседание.

В тази „Молба/тъжба“ се твърди, че М.С. е „писала неверни неща лъжи/клевети
срещу М. ЦВ. М.“. Тези клевети довели до задържането на двамата тъжители в 06 РУ –
СДВР, където били обвинени в престъпления: по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130 от НК – за К.С.,
а М.М. – по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130 от НК и по чл.141, ал.3, вр.ал.1 от НК, както и че е
разгласила, като е съобщила на неиндивидуализирано в тъжбата лице с малко име
Ангелинка позорящи К.С. обстоятелства и му приписвала извършването на престъпление.

Относно твърдението, че свидетелката Ангелинка е дала показания пред
разследващ орган, които да са неверни и които да са й били разказани от М.С. (според
тъжбата – че Красимир бил безработен, станала кражба на работното му място и Мариана
трябвало да изплаща повече от година), само това голословно твърдение е негодно за съда да
направи извод, че М.С. е разгласила пред лицето Ангелинка позорно обстоятелство (каквото
не е обстоятелството едно лице да бъде безработно, нито пък такова е обстоятелството на
работното място на едно лице да стане кражба, нито пък е позорно обстоятелство едно лице
да плаща задължение, което може да се основава не само на обезщетение за лично
причинени вреди, но е възможно да произтича и от отговорност за вреди, причинени от
няколко работници или служители - по чл.208, т.1, пр.2 или по т.2 от Кодекса на труда, или
пък от бригадна отговорност по чл.209 от КТ – случаи, в които се дължи обезщетение без да
е доказано лично участие в нанасяне на вредата).

Затова съдът не може да възприеме изнесеното от „свидетелката“ Ангелинка за
позорящо обстоятелство, а в още по-ниска степен за приписване на престъпление.

На второ място, отново във връзка с изнесеното от лицето Ангелинка (а в тъжбата

същата не е индивидуализирана с трите си поне имена), което да е узнала от М.С.: в тъжбата не се сочи нито мястото, на което М.С. е разгласявала, като съобщила на лицето Ангелинка позорящи Красимир Стойчев обстоятелства или пък да му е приписвала престъпление, нито времето на извършването на това деяние.

Мястото на извършване на деянието е от значение за определяне на компетентния по правилата на местната подсъдност районен съд. Като не е сторено това, не само не е индивидуализирано някакво твърдяно престъпление, но и не може да се определи съдът, който е компетентен да разгледа делото.

Не се сочи и времето – кога е станало това разгласяване на такива обстоятелства. Това пък е от значение за определяне на давностните срокове – процесуалните - за възбуждане на наказателно производство от частен тъжител тези срокове са посочени в разпоредбата на чл.80, ал.3 от НПК (тъжбата трябва да бъде подадена в шестмесечен срок от деня, когато пострадалият е узнал за извършване на престъплението...), както и в чл.80, ал.1, т.5 от НК – наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години от довършване на престъплението (т.к. за престъплението по чл.148, ал.2, вр.чл.147, ал.1 от НК законодателят е предвидил наказание глоба от 5 000 до 15 000 лева и обществено порицание).

Затова и датата на извършване на деянието – кога точно М.С. е разгласила, като е съобщила на лицето Ангелинка, нещо позорящо К.С. или пък да му е приписала престъпление, е от особена важност.

Като не е посочено нито къде, нито кога се е случило такова разгласяване (отделно, че съдът не намира нито позорящо обстоятелство, нито приписване на някакво престъпление в съобщеното от лицето Ангелинка, което да е указано от лицето Ангелинка от М.С., чиято наказателна отговорност се цели да бъде ангажирана), престъплението не е индивидуализирано – по време, по място и по фактически състав (чрез непосочването на самоличността на лицето Ангелинка). Липсва възможност за проверка на местно компетентния съд, липсва възможност за преценка на евентуално настъпили давностни срокове – за подаване на тъжбата и за възбуждане на наказателно преследване за конкретно извършено престъпление.

Данни за самоличността на Ангелинка съдия докладчикът не би могъл да вземе от приложения към тъжбата протокол за разпит на същата от разследващ полицаи при 06 РУ – СДВР, приложен във фотокопие към частната тъжба. Това е прерогатив на съда (съдебния състав), след даване ход на частната тъжба, най-рано на етап съдебно следствие могат да се ползват приложенията като доказателства, но не и когато районният съдия действа като съдия-докладчик. Възприемането на данни от приложенията, които не са изнесени в частната тъжба, е процесуално нарушение, т.к. в този случай съдия докладчикът прибързано, без да извърши съответната проверка на доказателствата в хода на едно съдебно следствие, е дал оценка на приложения към частната тъжба доказателствен

материал и е възприел същия като достоверен. Задължение на частния тъжител е, според разпоредбата на чл.81, ал.1 от НПК, още в тъжбата си да посочи обстоятелствата на обвинението. Съдия-докладчикът не може да замества частния тъжител в изпълнението на това задължение. Той може само да формулира обвинението, но да го формулира според тези обстоятелства, които частният тъжител е посочил изрично в тъжбата си, в изпълнение на задължението си по чл.81, ал.1 от НПК.

Затова за нуждите на това разпореждане, за съдия-докладчика не е възможно да прехвърля данни от фактическия състав на едно декларативно заявено престъпление от приложенията по тъжбата към съдържанието на тъжбата, където би следвало да са коректно изложени, но където в случая липсват. Действително, съдебната практика е еднозначна, като отчита, че частните тъжители често не притежават специфични юридически познания, да подпомага частния тъжител във формулиране на обвинението, но само според фактите и обстоятелствата, изнесени в съдържанието на частната тъжба, но не и в приложенията към нея. Функцията на приложенията е да сочат доказателства за изнесените в самата тъжба факти и обстоятелства – а оттук и обвинението, което се повдига с нея, но не и да допълват това обвинение, привнасяйки елементи от престъпния състав, които иначе не са посочени в тъжбата.

Като не са изложени тези факти и обстоятелства в самата частна тъжба, съдия-докладчикът не е в състояние да формулира коректно обвинение, което да е разбираемо за подсъдимото лице и от което подсъдимото лице да се брани, без да наруши правото на равнопоставеност на страните. Налице е неизпълнение на задължението си, произтичащо от разпоредбата на чл.81, ал.1 от НПК, според която тъжбата трябва да бъде не само писмена и да указва срещу кого се подава, но и да съдържа обстоятелствата на престъплението. Затова наказателното производство следва да бъде прекратено на основание чл.250, ал.1, т.1, вр.чл.24, ал.5, т.2, вр.чл.81, ал.1 от НПК – тъжбата не отговаря на условията, посочени в чл.81, ал.1 от НПК.

Тъжителите твърдят, че са наклеветени писмено от М.С. в упражняването на домашно насилие над нея, че е била заплашвана, бита, след което скочила от балкона, което според тях не отговаря на истината. Освен обвиненията, до които довели клеветите на М.С., дъщерята на последната съставила Молба до СРП, по която е образувано дело 6990/21г на СРС 158 състав. На второто заседание по това дело дъщерята на М.С. представила документи от образуваното в 06 РУ – СДВР досъдебно производство, по което двамата тъжители са обвиняеми. По този начин те разбрали, че са били наклеветени от М.С..

При положение, че твърдяната клевета според тъжителите се състои в изнасяне на неверни твърдения пред орган по разследването в рамките на образувано досъдебно производство, е мислимо да е осъществен фактическият състав на престъплението по чл.290,

ал.1 от НК - който пред съд или пред друг надлежен орган на властта като свидетел устно или писмено съзнателно потвърди неистина или затаи истина, се наказва за лъжесвидетелствуване с лишаване от свобода до пет години; или пък за престъплението по чл.290а от НК - който потвърди неистина или затаи истина в писмена декларация, представена пред съд, се наказва с лишаване от свобода до три години; или пък по чл.286, ал.1 от НК - Който пред надлежен орган на властта набеди някого в престъпление, като знае, че е невинен, или представи неистински доказателства срещу него, се наказва... Тези престъпни състави се преследват по общия ред, т.е. наказателните производства за тези престъпления не се образуват по частна тѣжба на пострадалия, а с Постановление на прокурора или по реда на чл.212 от НПК. Наказанията, предвидени от законодателя за извършване на тези престъпления, са по-тежки (предвиждат лишаване от свобода) от наказанието, предвидено за клевета (глоба и обществено порицание). Затова и деянието, което се твърди да е извършено от М.С., покриващо белезите на някой от тези престъпни състави, не може да бъде преследвано по частна тѣжба на пострадалия за престъпление по чл.148, ал.2, вр.чл.147, ал.1 от НК. Клеветата, изразяваща се в приписване на престъпление, от която да са настъпили тежки последици, в този случай би била погълната от престъпленията по чл.186, ал.1 от НК, чл.190, ал.1 от НК или по чл.290а от НК, за които тѣжителите твърдят да са налице данни, т.к. те са по-тежко наказуеми отколкото твърдяната клевета. Затова в тѣжбата на М.М. и К.С. не се съдържат данни за извършено престъплението от частен характер клевета, нито пък е формулирано по ясен и категоричен начин такова (кога, къде, по какъв начин да е извършено).

Съгласно чл.80 от НПК, само пострадалият от престъпление, което се преследва по тѣжба на пострадалия, може да повдига и поддържа обвинение пред съда като частен тѣжител. За пострадалия от престъпление, което не се преследва по тѣжба на пострадалия, не възниква правото да подава частна тѣжба и да инициира по този начин наказателно дело от частен характер, а възниква правото да поиска от първоинстанционния съд да бъде конституиран като частен обвинител в едно наказателно дело от общ характер, след внасяне на обвинителен акт от прокурора в съда за престъпление от общ характер. Само по този начин това пострадало от престъпление, което се преследва по общия ред лице Това означава, че в настоящия случай, доколкото не става въпрос за престъпление от частен характер, т.е. от такова, което се преследва по тѣжба на пострадалия, не е възможно подаването на частна тѣжба от пострадалия, която да е процесуално допустима. Липсата на процесуално допустима частна тѣжба води до задължението на съда по чл.250, ал.1, вр.чл.24, ал.5, т.1 от НПК да прекрати наказателното производство.

Тези пороци на частната тѣжба биха могли да бъдат преодоляни чрез предоставяне на срок на частния тѣжител да допълни тѣжбата си. Това обаче следва да бъде сторено в срока по чл.81, ал.3 от НПК и преди да е настъпил срока по чл.80, ал.1, т.5 от НК. Като не сочи в частната тѣжба датата на извършване на деянията, нито пък датата, на която всеки

един от частните тъжители е узнал за тяхното извършване, съдът не е в състояние да предостави на частните тъжители такава възможност за допълване на тъжбата.

В случай, че някое от подалите тъжбата лица желае да бъде разследвано евентуално извършено престъпление по чл.286, ал.1 от НК, по чл.290, ал.1 от НК, по чл.290а от НК или пък по чл. 360 от НК, то може да подаде сигнал до Прокуратурата на Република България или до МВР. Като съдия-докладчик не намирам в частната тъжба достатъчно данни за извършено такова престъпление, за да сторя това.

Частната тъжба следва да бъде оставена без разглеждане и върната на подателите (живуци на един адрес, в едно домакинство) като процесуално недопустима и на второ основание – съгласно разпоредбата на чл.81, ал.1 от НПК, към тъжбата се прилага документ за платена държавна такса, а в настоящия случай липсва доказателство държавна такса да е плащана. Съдът в други случаи предоставя на тъжителя възможност да внесе дължимата държавна такса, като му предоставя съдебен срок да стори това. В настоящия случай това е излишно, т.к. както се посочи по-горе, налице са по-съществени, непреодолими пороци на тъжбата: липса на престъпление от частен характер.

Така мотивиран, като прилага разпоредбата на [чл. 250, ал. 1](#), вр. чл. 24, ал. 5, т. 1 и т. [2 от НПК](#)

РАЗПОРЕДИ:

ОСТАВЯМ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ И ВРЪЩАМ частната тъжба, изходяща от М. ЦВ. М. и КР. Г. СТ., насочена срещу М. КР. СТ..

Прекратявам наказателното производство по нчхд 11019/2021г на СРС, НО, 122 състав.

Копие от това Разпореждане да се изпрати на М. ЦВ. М. и КР. Г. СТ. (живуци в общо домакинство на адрес гр.Сопот, обл.Пловдив, ул.“8-ми март“ № 8), както и на М. КР. СТ. на адрес София, жк Бъкстон, бл.38, вх.Б ет.2.

Разпореждането може да бъде обжалвано в 15-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено, пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____